

3.9.2020 KLO 12 JA KLO 15 STOA
7.9.2020 KLO 19 MYLLYPURON KIRKKO

HKO Helsingin musiikkielämässä

Päivi Korhonen huilu
Anni Kuusimäki harppu ja 5-kielinen kannel
Martti Rautio piano
Anna-Leena Haikola viulu
Elina Viitasaari viulu
Tiila Kangas alttoviulu
Tuomas Ylinen sello

Robert Kajanus (1856-1933)
Reverie (Romance) (omistettu J. Hrimalyille)

Väinö Hannikainen (1900-1960)
Kalevalainen rapsodia

Jean Sibelius (1865-1957)
Kehtolaulu

Sulho Ranta (1901-1960)
Piece Orientale

Ann-Elise Hannikainen (1946-2012)
Cháchara

Ernest Pingoud (1887-1942)
Tango Oriental

Heino Kaski (1885-1957)
Dance Orientale

Einojuhani Rautavaara (1928-2016)
The Last Runo

Jorma Panula (1930-)
Parttenkoliaaset (Eteläpohojalaanen elojuhula)

Armas Launis (1884-1959)
Suite Orientale, osat 4 ja 5, Lamentation Bedouine,
Danse Egyptienne

Jean Sibelius (1865-1957)
Malinconia (omistettu Georg ja Sigrid Schnéevoigtille)

”**S**e lähti alkuunsa eräästä kirjeestä minkä – silloin Dresdenissä asuen – sain loppukevällä 1882. Se tuli Helsingistä ja sisälsi tiedon, että **B. Hrimalyn** orkesteriyhdistys, johon kuului 18 muusikeria, oli perikatonsa partaalla. Ja nyt oltiin sitä mieltä, että minun oli heti tultava kotiin Suomeen ja pantava alkuun uusi orkesteri”, muistelee kaupunginorkesterin perustaja **Robert Kajanus**.

Myöhemmin saman vuoden kesällä, Kajanuksen kävellessä musiikkivaikuttaja **Martin Wegeliuksen** seurassa ravintola Kappelin ohi, äkkäsi Wegelius ravintolan terassilla erään tuntemansa varakkaan kauppiaan. Hän halusi välittömästi esitellä Kajanuksen kauppias **Waldemar Klärichille**: ”Tässä on eräs nuori mies, joka hautoo sellaista mieleltöntä suunnitelmaa kuin orkesterin perustamista!”

Suomalaiseen musiikinhistoriaan tutustuessani, erityisesti on noussut esiin kaksi havaintoa: Musiikkielämämme on ollut tavattoman kansainvälistä, eikä tämä kansainvälisyys millään muotoa ole uudempien aikojen tuote. Toisena huomiona se, miten monessa kohtaa Helsingin kaupunginorkesterin historia on isommilla ja pienemmillä säikeillä kutoutunut maamme musiikkielämän etenemiseen.

Kauppias Klärich lämpesi Kajanuksen ajatukselle ja asetti ehdoksi vain kauppias **Nikolai Sinebrychoffin** mukaan tulemisen. Kajanus sai orkesterinsa. Orkesterin nimenä oli aluksi Helsingin Orkesteriyhdistys, myöhemmin Filharmonisen Seuran orkesteri. Sittemmin, kun orkesteri kunnallistettiin sitä ryhdyttiin kutsumaan Helsingin kaupunginorkesteriksi. Kajanus oli sen johdossa viitisenkymmentä vuotta saavuttaen suomalaisessa musiikkielämässä aseman, jollaista nykypäivänä tuskin olisi mahdollista kenenkään saavuttaa. Hän oli säveltäjä, kapellimestari, opettaja ja organisaattori – hän piti helsinkiläisen musiikkielämän ohjaksia

varmassa otteessaan, syvän tietoisena vastuustaan kaupungin nuoren kulttuurielämän edeskävijänä. ”On syytä muistaa se vaivannäkö ja lannistumaton sitkeys, millä Robert Kajanus lähes koko elämänsä ajan sai luoda perustaa soitannollisen elämämme nykyiselle rehevälle kasvulle”, kirjoittaa musiikkiarvostelija **Yrjö Suomalainen** Kajanuksen kuoltua.

Kajanuksen orkesteri, kuten sitä tuttavallisesti tavattiin tuolloin kutsua, pyrki olemaan liikekannalla, läsnä yleisölleen. Sinfoniakonserteissa esitettiin isojakin taidemusiikin klassikoita – orkesteri on muuten esittänyt **Beethovenin** yhdeksännen sinfonian ensimmäisen kerran jo vuonna 1888. Ja suosittuja **Helppotajuisia konsertteja**, kahvilakonsertteja, joissa yleisö istui pöytiensä ääressä virvokkeita nauttien järjestettiin jopa useita viikossa. ”Joka tiistai kantajoukko istuu Seurahuoneella kuin kirkkoväki kirkossa.” Tätä kantäväkeä olivat mm. Sibelius, **Gallen-Kallela**, **Eero Järnefelt**, **Albert Edelfelt**, **Oskar Merikanto** ja **Juhani Aho**. Kahvilakonsertit myöhemmin vaihtuivat **kansankonserteiksi**. Suomalaisen säveltäjien uusia teoksia tuotiin koko ajan näytille ja orkesteri onkin ollut todellinen nuorten suomalaissäveltäjien opinahjo – aivan erityinen oli heti alkuunsa säveltäjä Jean Sibeliuksen ja kapellimestari Robert Kajanukseen ja hänen orkesterinsa suhde. Jo Sibeliuksen harjoittaessa ensimmäistä suurta sinfonista teostaan, **Kullervo**-sinfoniaa, Kajanus ymmärsi, että jotain merkittävää oli syntymässä. Kajanuksen ensikommentti teokseen on säilynyt: ”Siitäpä nyt tie menevi, ura uusi urkenevi.” Sibelius taas suuresti arvosti Kajanusta: ”Sillä ei kukaan ole ottanut huomioon ja kunnioittanut säveltäjän omaa käsitystä teoksestaan sillä tavoin kuin Kajanus.”

Suomalaisen taidemusiikin juuria kaivellessa esiin nousee väistämättä **Elias Lönnrotin** Kalevala. Päivälehdien kriitikko Oskar Merikanto nimesi

Jean Sibeliuksen varhaisen **Kullervo**-sinfonian ensimmäiseksi tosisuomalaiseksi sävelteokseksi. Kalevalaiseen perintöön oli toki jo aiemmin tutustunut mm. Kajanus: ”Minä uneksinkin omasta suomalaisesta musiikkityylistä ja ajattelin, ettei tarvitse olla nero voidakseen tehdä ensimmäiset kokeet. Mutta siinä minä erehdyin, sillä vain nerolle on mahdollista raivata uusia teitä. Samalla kun minä vain kokeilin ja kansanlaulua lähtökohtana pitäen sain aikaan vain etnograafista taidetta, Sibelius tuli aivan odottamatta ja äkkiä esille sellaisin tuloksin, joiden saavuttamiseen minä luulin tarvitsevani vähintään vuosisadan rupeaman.”

Filharmonisen seuran orkesterikoulussa sävellystä opiskellut nuori säveltäjä Sibelius lähti, kukaties juuri Kajanuksen viitoittamana, häämatkalle Karjalan laulumaille. Mutta suorien lainojen asemesta Sibelius pyrki uuttamaan karjalaisesta lauluperinteestä sen sävyt ja sen omintakeisuuden ja yhdistämään ne hyvin tuntemaansa länsimaisen taidemusiikin estetiikkaan. Uutta tämä ei sinällään ollut, taidemusiikin historiassa itämaisia kajahduksia on tavattu hakea huomattavasti Karjalaa kauempaakin. Kalevalaisesta kuvastosta tuli nopeasti suomalaisen kansallisromantiikan kuvasto; itsenäisellä kansakunnalla, tai sellaiseksi pyrkivällä, tuli tietysti olla oma kulttuurihistoriansa, oma perimätietonsa ja kernaasti oma maailmansyntytarinansa. Ja nousevan kansakunnan identiteetin pirtaan Kullervon uho toki sopi paljon pohjalaisia polskia paremmin.

Suomalaisen musiikkielämä oli silti jo varhaisista ajoista lähtien utelias ja ulospäin suuntautunut. Vuonna 1900 Kajanus vei orkesterinsa konsertoimaan Pariisiin maailmannäyttelyyn. Taiteilijat suuntasivat täältä niin itään kuin länteen. Haluttiin tietää mitä taiteessa Euroopan keskuksissa juuri sillä hetkellä tapahtuu ja asiaa selvittääkseen sinne oli virtuaaliyhteyden puuttuessa itse

matkustettava. Keski-Euroopan musiikkikeskuksiin kuljettiin niin Pietarin ja Tukholman kautta. Samoja teitä ovat tulleet monet orkesterimme alkuvuosien muusikoista. Pariisinmatkan orkesterissa oli niin suhteellisesti kuin määrällisesti enemmän ulkomaalaisia muusikoita kuin Helsingin kaupunginorkesterissa on tänä päivänä.

Pariisinmatkan aikoihin ajoittuu myös Sibeliuksen teos **Malinconia** sellolle ja pianolle. Sibelius oli kirjoittamassa ensimmäisen sinfoniansa uusittua versiota Filharmonisen Seuran Pariisin matkaa varten. Sibeliuksen **Kirsti**-tytär oli juuri kuollut ja **Aino Sibelius** murehti itseään hengiltä. Jean Sibelius suri tyttärtään, oli huolissaan vaimostaan ja halusi saada sinfonian lähtökuntoon. Malinconia on omistettu Filharmonisen Seuran soolosoistelle **Georg Schnéevoigtille**, joka Kajanuksen jälkeen toimi myös orkesterin ylikapellimestarina, sekä tämän pianistipuolisolle **Sigridille**.

Jean Sibeliuksen kalevalaisin teos saattaisi ehkä yllättäen olla viehättävä pieni Kehtolaulu viululle ja kanteleelle – eittämättä juuri kanteleen läsnäolon vuoksi. Teoksen syntytarina on poikkeava: Se sai alkunsa yhdessä monista taiteilija **Pekka Halosen** kanssa vietetyistä yhteisistä musisointihetkistä. Kanteleen Karjankellot-teema on Halosen äidin, taitavan kanteleensoittajan **Vilhelmiina Halosen** käsialaa ja Sibelius sävelsi soittohetken aikana teoksen viuluobligaton.

Sibeliuksen sävellystyylistä muodostui hyväksi toviksi jonkinlainen suomalaisen taidemusiikin kelpoisuuden mitta, varmaankin täysin säveltäjän niin aikomatta. Useimpien 1900-luvun alun suomalaisten säveltäjien kansallisromantiikka onkin kaikkea muuta kuin kevyt tuulahdus. Eikä tätä eetosta juuri kritisoitu. Poikkeavan mielipiteen lausui kuitenkin säveltäjä **Ernest Pingoud**. Hän kirjoittaa Ultra-lehdessä vuonna 1922: ”Nuoret kansat, joiden itsetunto vielä on liiallisen voimakas

– ehkä sen vuoksi erikoisen voimakas, että sen avulla eräät puutteellisuudet peittyvät – ovat taiteessaan aina taipuvaisia antamaan näkyväisen muodon tälle itsetunnonle. Näiden kansojen kulttuuri on vielä liian nuorta tuottaakseen selväpiirteisiä yksilöitä kansainvälistä laatua, ja siksi voi havaita taipumusta yhteenliittymiseen ja ryhmittymiseen.” Pingoud oli paitsi säveltäjä, myös musiikkikirjailija, Helsingin kaupunginorkesterin intendentti ja merkittävä kulttuurivaikuttaja. Hän katsoi suomalaista musiikkielämää ulkopuolisen silmin; hänen taustansa oli saksalais-ranskalainen ja hän oli tullut Helsinkiin Pietarin kautta. Pingoud ei, arvatenkaan, itse säveltänyt ainoatakaan Kalevala-aiheista teosta; aiheina häntä kiinnostivat pikemmin moderni ja urbaani, joita hänen sävelkielensä osuvammin kuvailikin. Pingoud sävelsi tosin salanimellä myös jazzia ja iskelmiä. *Tango oriental* on alun perin Pingoudin tunnetuimmaksi tulleesta orkesteriteoksesta *Suurkaupungin kasvot*, jonka Helsingin kaupunginorkesteri kantaesitti v. 1937 *Leo Funtekin* johdolla. Pingoud myös itse toistuvasti johti kaupunginorkesterin konsertteja.

Muuan toinen kaupunginorkesterin piirissä vaikuttaneista säveltäjistä oli **Väinö Hannikainen**. Hän oli orkesterin pitkäaikainen sooloharpisti ja tämän toimensa ohella tuottelias säveltäjä. Hänen veljensä **Arvo** oli kaupunginorkesterin konserttimestari ja **Tauno**-veli myöhemmin orkesterin ylikapellimestari. Väinö Hannikaisen *Kalevalainen rapsodia* on kelpo esimerkki ajan eetoksesta suenneesta sävelteoksesta. Hannikaisen musiikkisuvun nuoremmalla edustajalla **Ann-Elise Hannikaisella** taas oli aivan toisenlainen lähtötilanne. Hän on Suomessa huonommin tunnettu säveltäjänä; hänen taustansa on diplomaattiperheessä ja aloittaessaan pianonsoiton- ja sävellyksenopinnot Sibelius-Akatemiassa, kansainvälisyyteen ja monikulttuurisuuteen tottunut Ann-Elise Hannikainen oli ehtinyt asua kotimaassaan vasta kolme vuotta. Konserttipianistin

ura jäi nivelreuman takia sivuun ja isän diplomaatin työ vei kohta perheen Madridiin. Siellä hän jatkoi opintojaan säveltäjä **Ernesto Halffterin** oppilaana. Halffter oli espanjan kansallissäveltäjän **Manuel de Fallan** oppilas ja tämän perintöä hän halusi oppilaalleenkin välittää. Hannikaisesta ja Halffterista tuli ennenpikkää myös pariskunta. Säveltäjänä Hannikainen lienee ollutkin tunnetumpi Espanjassa kuin Suomessa. Huiluteos *Cháchara* mm. voitti Barcelonalaisen sävellyskilpailun. Ann-Elise Hannikaisen kotimaisen uran kohokohta lienee ollut, kun hän vuonna 1976 soitti oman pianokonserttonsa Helsingin juhlaiviikkojen avajaiskonsertissa miehensä johtaessa Helsingin kaupunginorkesteria. Ohjelmassa oli myös Halffterin sinfonia.

Helsingin kaupunginorkesterin ylikapellimestarit ovat yhtä poikkeusta lukuunottamatta olleet suomalaisia, ilman että tällaista periaatetta olisi mihinkään kirjattu. Tauno Hannikaisen jälkeen orkesterin ylikapellimestariksi tuli viime kuussa 90-vuotispäiviään viettänyt **Jorma Panula**. Panulan musiikilliset juuret ovat vahvasti hänen pohjalaisuudessaan ja se peittelemättä kuuluu hänen sävellystuotannossaan. Panulan monipuolisuudessa – säveltäjä, sovittaja, kapellimestari, kouluttaja – on jotain Kajanuksen kaltaista. Hän ei arastele olla monipuolinen – kuten Pingoud aiemmin, Panulakin on säveltänyt lukuisia iskelmiä. Ja kuten edellämainittu, hänkin tohtii kursailematta julkituoda omat rehdit näkemyksensä – mm. Finlandia-talon avajaisien aikoihin ainoat kriittiset kommentit talon akustiikasta kuultiin juuri Panulan suusta.

Kansallisromantikko **Heino Kaski** sävelsi etupäässä pienimuotoisia sävellyksiä, eritoten laulu- ja pianomusiikkia. Tämä hiljainen karjalaispoika saapui 16-vuotiaana Sortavalan kautta Helsingin hälinään jatkaakseen musiikkiopintojaan Filharmonisen Seuran orkesterikoulussa. Sävellyssoppia hän sai mm. Jean Sibeliukselta ja Sibeliuksen tiedetään

tukeneen nuorta lahjakkuutta pienin liivintaskusta vetäistyjen ad hoc apurahojen muodossa. Kaski oli luonnoltaan vetäytyvä, mutta ystäväystyi Helsingissä Hannikaisen veljesten kanssa. Opintojaan hän jatkoi vielä myöhemmin Berliinissä. Kaski itse piti pääteoksenaan ainoaa sinfoniaansa. Se syntyi vuonna 1918, kertoman mukaan keskellä Helsingin valtausta. Sen kantaesitti seuraavana vuonna Helsingin kaupunginorkesteri Kajanuksen johdolla. Orkesteri esitti teosta myöhemmin, mm. säveltäjän 50- ja 70-vuotiskonsertissa, jolloin orkesteria johti hänen ystävänsä Tauno Hannikainen. Heino Kaski kuoli päivää ennen Jean Sibeliusa, 19. syyskuuta 1957. Muistokirjoituksen kummastakin kirjoitti säveltäjä **Uuno Klami**. ”Kaski oli viimeinen Suomen tuhansien järvien surumielisen musiikkimaiseman edustaja ja kuului aikaan, joka on mennyt”, Klami kuittasi.

”Ottakaa tehäksenne jokin suuri teos, niin huomaatte voimainne kasvavan.”
(Jean Sibelius)

Sinänsä mielenkiintoinen havainto, että kansallisromantiikan ollessa Suomen taiteessa kuumimmillaan, monilla sen tekijöillä oli kuitenkin mieli muualle opiskelemaan, työskentelemään ja vaikutteita koluamaan. Ja kuta kauempaa virikkeet löytyivät, sitä enemmän ne usein viehättivät. Niitä toki väistämättä tarkasteltiin sen ajan silmälasien läpi ja siksi joidenkin teosten viehätys meidän korvissamme saattaa perustua aivan muuhun kuin säveltäjän alunperin aikomaan. Estetiikka aina uusiutuu ajan kuluessa; ihmismieli kun on etsivä ja tapaa viehättyä uudesta ja tuntemattomasta. Karjalaisen runonlaulun korvaavat kohta kauempaa idästä haetut kimmokkeet ja taidemusiikin kanonin uudistuessa sen kanta-alueilla, lyövät laineet lopulta Kauppatorin rantaankin. Ensimmäinen kritiikki vallitsevaa kohtaan saattaa tulla ulkopuoliselta, kuten Pingoud – sitä seurannevat ne tahot, joiden

polte uuteen on voimakkain. Siitä roihu leviää ja kun kaski on käännetty, uuden kasvu alkaa.

Uuden synty on eron tekemistä vanhaan. Ja eron tekeminen vanhaan vaatii sen tuntemista. *Korpikulttuuria* vastustaneeseen *Tulenkantajat*-taitelijaryhmään kuulunut **Sulho Ranta** opiskeli Berliinissä, Pariisissa, Wienissä ja Italiassa. Hänen musiikillisia mieltymyksiään kuvastaa osuvasti hänen erään yksinlaulunsa nimi: *Salaperäinen maa*. Ranta aloitti radikaalina modernistina, mutta pehmensi myöhemmin tyyliään. Hänen ensimmäinen sävellyskonserttinsa Helsingissä sai murskaavan kritiikin. Seuraava, johon hän keräsi mm. jazzia, naivismia ja eksotiikkaa sisältäneitä teoksiaan, sai jo huomattavasti paremman vastaanoton. Rannan sävellysten maantieteelliset lähteet ulottuvat Lapista ja Kainuusta Euroopan halki Lähi-Itään ja edelleen Orienttiin, mutta kuin säännön vahvistavana poikkeuksena tuotannosta löytyy myös yksinlaulu *Suomenmaa*. Iän karttuessa Ranta keskittyi opetustoimeen Sibelius-Akatemiassa ja esiintyi enemmän

musiikkikirjailijana kuin säveltäjänä. Hän mm. kirjoitti konserttiarvioita Iltasanomiin nimimerkillä Särä – niihin aikoihin iltapäivälehdissä vielä tapasi olla musiikkiarvostelujakin. Ranta on myös johtanut Helsingin kaupunginorkesteria useaan otteeseen.

Armas Launis on säveltänyt kymmenen oopperaa, jotka kaikki omiin librettoihinsa. Käsi sydämellä, montako niistä itse kukin meistä tuntee..? – Niin, ei ihme, sillä monia niistä ei ole vielääkään esitetty. Suomalaisen musiikkielämän kummajaisenaakin pidetty Launis – säveltäjä, kirjailija ja musikologi – tutki ja tallensi niin saamelaisia joikuperinnettä kuin runosävelmiä Inkerissä ja Raja-Karjalassa. Lapin matkoillaan hän tallensi näytteitä fonografiksi kutsutulla laitteella ja nuo tallenteet ovat tiettävästi ensimmäisiä suomalaisia musiikkitalenteita. Launis opiskeli Helsingin Filharmonisen Seuran

orkesterikoulussa ja oli siellä myöhemmin opettajanakin. Uuden etsijänä tunnetulle Launikselle saamelaiset vaikutteet olivat sitä, mitä karjalainen perinne oli monille hänen kollegoilleen. Launis sävelsi myös elokuvamusiikkia ja oli sen alan pioneereja Suomessa. Launiks teoksia esitettiin kuitenkin varsin harvoin hänen elinaikanaan. Viimeiset kolmekymmentä vuotta elämästään hän asui Nizzassa ja sinne muuton jälkeen suomalainen konserttielämä liki tyystin unohti tämän säveltäjän.

”Yksi parhaita syitä elää on säveltäminen.”

Einojuhani Rautavaaran tuotannosta erottaa monia eri tyylejä sekä niiden synteesejä. Hän eli aikana jolloin vaikutteet jo kulkivat vikkellästi. Rautavaaran ilmaisusta löytää kunnioittavan suhtautumisen traditioon ja samanaikaisen halun etsiä uutta. Jean Sibeliuksen suosittelmana Rautavaara sai aikanaan stipendin opiskeluun Yhdysvalloissa. Sibelius-Akatemian sävellyksen professorina hän itse oli mm. **Kalevi Ahon**, **Magnus Lindbergin** ja **Esa-Pekka Salosen** sävellyksenopettaja. Hänkin kirjoitti musiikkikritiikkejä Iltaasanomiin ja toimi lyhyen aikaa myös kaupunginorkesterin

kirjastonhoitajana. Helsingin kaupunginorkesteri on kantaesittänyt parisenkymmentä Rautavaaran orkesteriteosta ja levyttänytkin runsaasti hänen tuotantoaan. *The Last Runo* on Kalevalaseuran tilaus *Taiteilijoiden Kalevala* -projektiin, ja teos perustuu Kalevalan viimeiseen runoon.

Einojuhani Rautavaara kirjoittaa Jean Sibeliukselta: *”Hänen elämäkertansa on folklorea, hänen yksityiselämänsä kansanrunoutta, hänen työnsä kansallisomaisuutta.”* Kansainvälisesti tunnetuinta Sibeliukselta ovat eittämättä hänen sinfoniansa, sävelruno Finlandia sekä viulukonsertto. Helsingin kaupunginorkesteri on kahden viime mainitun – ja monen muun pienemmän orkesteriteoksen ohella – kantaesittänyt kaikki Jean Sibeliuksen sinfoniat viimeistä, seitsemättä, lukuunottamatta – kaikki säveltäjän itsensä johtamina. Seitsemäs kantaesitettiin Tukholmassa ja sen Suomen ensiesityksen johti Kajanus. Sibelius sai Kajanukselta käyttöönsä instrumentin, joka muokkasi hänestä sinfonikon – instrumentin, joka on osaltaan jättänyt vahvan jälkensä suomalaisen musiikkielämään.

Erkki Suomalainen

HELSINGIN KAUPUNGINORKESTERI

Kun säveltäjät Martin Wegelius ja Robert Kajanus perustivat orkesterin Helsinkiin kesällä 1882, heidän kunnianhimoinen suunnitelmansa oli kerätä kaupungin parhaat muusikot ja ulkomailta palkatut soittajat yhteen ja tarjota helsinkiläisille elämyksiä suurten säveltäjien mestariteoksista viikoittaisilla konserteilla 36 soittajan voimin.

Periaate huippumuusikoiden säännöllisestä orkesteritoiminnasta on pysynyt elinvoimaisena näihin päiviin saakka. Lähes 140 toimintavuotensa aikana Helsingin kaupunginorkesteri on kantaesittänyt valtaosan Jean Sibeliuksen sinfonisesta tuotannosta säveltäjän itsensä johdolla ja jatkaa oman aikansa musiikin esittämistä tilaamalla teoksia sekä kansainvälisiltä että kotimaisilta säveltäjiltä. Vuosina 2019–2025 toteutettava tilaussävellysten sarja, kahdeltatoista nykysäveltäjältä tilatut *Helsinki-variaatiot*, liittävät oman aikamme sävelet ennen vuonna 1945 sävellettyihin Helsinki-aiheisiin teoksiin.

Vuosittain yli 110 000 kuulijaa tavoitettava, nykyisellään 102 muusikon vahvuinen Helsingin kaupunginorkesteri on kasvanut tärkeäksi osaksi helsinkiläisten kulttuurillista pääomaa. Kaupunginorkesterin työ koskettaa niitäkin, jotka

syystä tai toisesta eivät pääse konsertteihin Musiikkitaloon. Kansainvälisten kiertueiden lisäksi orkesteri esiintyy erilaisissa kokoonpanoissa eri puolilla Helsinkiä sekä tarjoaa lapsille ja nuorille esiintymismahdollisuuksia ja tavoittaa erityisryhmiä monipuolisen yleisötyön kautta. Orkesteri kutsuu nyt jo kolmatta kertaa kokonaisen ikäluokan – kaikki vuonna 2020 syntyvät helsinkiläislapset – nauttimaan musiikista perheineen seitsemän vuoden ajan orkesterin kummilapsina.

Verkossa sekä mm. keskustakirjasto Oodissa suorana ja jälkilähetetyksenä nähtävät HKO Screen -konsertit sekä taustoittavat haastattelut tuovat katsojan entistäkin lähemmäksi soivan taideteoksen syntyprosessia. Yhteistyö levy-yhtiö BIS:in kanssa tallentaa orkesterin tulkintoja huipputaso äänityksinä kaikkien saataville ja pitkälle tulevaisuuteen.

Helsingin kaupunginorkesterilla on toimintansa aikana ollut 13 ylikapellimestaria. Vuonna 2016 aloittaneen ylikapellimestari Susanna Mälkin johdolla orkesteri on kehittynyt kansainvälisesti yhä vaikuttavammaksi sinfoniaorkesteriksi, jonka tunnistettava sointi on tärkeä osa helsinkiläistä äänimaisemaa.

YHDESSÄ

TI 8.9. 18.00
TO 10.9. 12.00
TO 10.9. 15.00
PE 11.9. 19.00 (HKO Screen -verkkolähetys)

HELSINGIN MUSIIKKITALO, KONSERTTISALI

Liput ja lisätiedot:

www.helsinginkaupunginorkesteri.fi

Helsingin kaupunginorkesteri

Susanna Mälkki kapellimestari

Rabbe Smedlund lausuja

Jenny Villanen huilu

Natasha Lommi tanssi, koreografia

Jean Sibelius: Impromptu h-molli op. 5/5

Richard Strauss: Serenadi puhaltimille Es-duuri op. 7

Jean Sibelius: Skogsrået op. 15, melodraama

Toru Takemitsu: Voice

Sergei Prokofjev: Sinfonia nro 1 ”Klassinen”

Jean Sibelius: Cassazione op. 6

HKO SCREEN -MOBIILISOVELLUS

HKO Screen -mobiilisovellus tuo orkesterin verkkoon striimattavat konsertit älylaitteisiin:

- katso ja kuuntele suoria verkkolähetystyksiä
- palaa konserttitaltiointeihin
- tutustu taiteilijavieraiden haastatteluihin
- käytä ennakkoon luotuja soittolistoja

Ilmainen sovellus on saatavilla Android- ja iOS-laitteisiin.

GET IT ON

LUE LISÄÄ: www.helsinginkaupunginorkesteri.fi/fi/hko-screen-sovellus